

Makasin raukeana vuoteella. Vilkaisin lattialle, missä vaatteeni lojuivat siellä täällä. Nainen oli mennyt suihkuun. Kuulin veden valuvan kylpyhuoneen oven takana. Tunsin itseni onnekaaksi. Nainen oli upea. Hänellä oli minun makuuni lähes täydellinen vartalo. Helmi, kuten hän oli esitellyt itsensä, oli vaikuttanut heti välittömästi tavatessamme baaritiskillä erityisen mielenkiintoiselta. Hän ei ollut ainoastaan tyrmäävän näköinen, vaan vaikutti persoonaltaan kiinnostavalta. Nainen oli antanut itsestään hyvin älykkään, vaativan, mutta myös huumorintajuksen mielikuvan. Olin hämmästynyt, kun kuulin Helmin harrastavan myös scifi-elokuvia. Itse olin aivan koukussa niihin. Löysimme heti paljon yhteistä toisistamme. Ihmettelin, miten Helmi oli sattunut samaan publiin, joka oli minun vakiojuottolani. En ollut nähnyt naista siellä koskaan aiemmin. Hän oli kertonut halunneensa tulla katsomaan millainen paikka oli, koska ei ollut siellä koskaan aiemmin käynyt. Olimme jutelleet pari tuntia, tanssineet muutaman hitaan, jonka jälkeen Helmi kutsui minut luokseen. Olimme rakastelleet rajusti. Helmi oli ollut kiihkeä sängyssä. Pidin hänen tavastaan nauttia seksistä. Se sopi täydellisesti omiin mielihaluihini. Pääni oli utuinen, mutta en ollut varma johtuiko se enää, tai pelkästään, alkoholista. Helmi oli todella nimensä arvoinen löytö. Olin varma, että haluaisin tavata hänet uudelleen. Ehkä tässä oli nainen, jonka kanssa voisin harkita jopa vakituisempaakin suhdetta. Nousin istualleni. Otin yöpöydälle jättämästäni askista tupakan ja sytytin sen palamaan. Hain boxerini ikkunan vierestä ja puin ne ylleni. Tuijotin lasin läpi ulos. Katuvalot olivat pimeänä. Vain ohiajavan auton polttimot valaisivat puistikkoa hetkellisesti. Puin sukat ja housut ylleni. Nappasin tuolin karmilta kauluspaitani. Katsoin ensimmäistä kertaa tarkemmin ympärilleni. Helmin makuuhuone oli epätavallisesti kalustettu. Yleensä suomalaisten makuuhuoneet olivat valoisia ja vaaleita. Kalusteet olivat koivua tai valkoista kalustelevyä, ja niitä ei ollut kovin montaa. Pelkistetty sisustus. Helmin makuuhuoneen seinillä oli tummat tapetit, ei ainoatakaan taulua. Kaapit olivat tummaa puuta, ilmeisesti mahonkia. Yhdellä seinällä oli kirjahylly. Parivuode oli normaalikokoinen - 180 senttiä leveä. Sen molemmin puolin oli niin ikään tummasta puusta tehdyt yöpöydät. Ikkunan vieressä oli senkki, jonka päällä oli valokuvia ja jotain koriste-esineitä. Kävelin kirjahyllyn eteen. Suurin osa hyllyistä oli täytetty kirjoilla. Yllätyksekseni huomasin useita psykologian ja filosofian alan teoksia. Varsinaiset romaanit olivat vähemmistössä, mutta jokunen dekkari ja venäläinen klassikko naisella näytti olevan. Parilla tasolla oli valokuvia ja muistoesineitä. Huomioni kiinnittyi erityisesti yhteen otokseen, joka esitti vanhaa rakennusta. Olin varma, ettei se ollut Vaasasta, missä olimme. Kuitenkin rakennus vaikutti hyvin tutulta. Astelin senkin luokse. Sen päällä olevat valokuvat esittivät ihmisiä. Yhdessä kuvassa oli kaksi tyttöä, ehkä yläasteikäisiä. He muistuttivat toisiaan. Toinen heistä oli jollain tapaa tutun näköinen. Kuva oli vanha, todennäköisesti useamman kymmenen vuoden takaa. Tunsinko tytön jostain ennestään? Tuntui oudolta, että itselleni lähes ventovieraan naisen kotona olisi kuva minulle tutusta ihmisestä. Naurahdin. Kuva tietenkin esitti Helmiä nuorempana. Siksi kuvan tyttö vaikutti tutulta. Minun olisi pitänyt heti tajuta. Yhtäkkiä muistin, mistä kirjahyllyssä olevan valokuvan rakennus oli tuttu. Se sijaitsi Tampereella. Asuessani siellä kolmekymmentä vuotta sitten, kuljin usein samaa reittiä, kun lähdin viikonloppuiltaisina kaupungille hurvittelemaan. Yhden kadun varrella oli tuo sama rakennus. Kävelin usein sen ohi. Katselin esineitä. Joukossa oli yksi, mikä ei vaikuttanut kuuluvan joukkoon. Puukko oli vaaleasta nahasta tehdyssä tupesta. Kahva oli tuohesta ja sen päässä oli messingistä valettu hevosenpää. Se oli kauhavalainen. Lisäksi Järvenpään yksi yleisimmistä malleista. Yhtäkkiä mieleeni tulvi muistikuvia menneisyydestäni. Sykkeeni nousi rajusti. Otin puukon käteeni ja istuin vuoteen reunalle. Vedin aseensa tupesta ja tarkastelin terää. Aivan kuin siinä olisi ollut jotain tahroja. Ei se voinut olla mahdollista. Jotenkin kuitenkin ymmärsin, että

kyseessä oli puukko, joka oli aiemmin ollut hallussani. Miten ihmeessä se oli täällä, Helmin kotona? Aloin voida pahoin. Tajusin, että kuvassa ollut rakennus oli muustakin yhteydestä tuttu. Siinä rakennuksessa oli tapahtunut ikäviä asioita. Samassa tunnistin toisen valokuvan tytönkin. Ei se ollut Helmi. Otoksessa oli Maiju. Muistin hänen nimensä yhä, vaikka siitä oli jo kolmekymmentä vuotta. Tapahtumat vilisivät jälleen silmien edessä. Aloin hengittää yhä kiivaammin. Iskin tuolla puukolla Maijun kuoliaaksi. Löin monta kertaa häntä rintaan, kasvoihin, vatsaan. Lopuksi viilsin naisen kurkun. Hän aluksi anoi armoa, mutta jo muutaman iskun jälkeen Maiju menetti tajunsa. Olin silloin silmittömän raivon vallassa. Muistin miten tapasin Maijun opiskelijakunnan bileissä. Menimme hänen asunnolleen. Hän ei halunnut muuta kuin jutella. Minulla oli muuta mielessäni. Otin Maijun lopulta väkisin. Puukko oli ilmeisesti Maijun. Se lojui hänen lipastonsa päällä. Otin sen ja pidin veistä naisen kurkulla. Maiju yritti pidättää itkuaan samalla, kun työnnyin häneen. Nainen ei uskaltanut tehdä mitään. Lopetettuani tajusin, etten voinut jättää häntä eloon. Maiju olisi rynnännyt heti tekemään rikosilmoituksen. Tulevaisuuteni olisi tuhoutunut saman tien. Minulla ei ollut vaihtoehtoja. Tuijotin puukkoa kädessäni. Miten ihmeessä ase oli Helmillä? Mistä hän oli sen saanut? Otin tyttöjä esittävän valokuvan senkin päältä ja istahdin uudelleen vuoteen reunalle. Tuijotin kuvaa. Oliko Maijun vieressä oleva tyttö Helmi? Niin sen täytyi olla. Olivatko he siis olleet kavereita, tai ehkä sukulaisia? Mietin mitä tekisin. Minun olisi varastettava puukko ja häivyttävä paikalta. Helmi tiesi nimeni. Nainen tajuaisi varmasti, että minä olisin varastanut puukon. Hän voisi hälyttää poliisit perääni. Kyttiä varmasti kiinnostaisi tietää, miksi ihmeessä otin puukon. Jos Maijun ja Helmin välillä olisi kytkös, jepet voisivat äkkiä hoksata, että minullakin on kytkös Maijuun. Minä olin aikoinaan samoilla kursseilla kuin Maiju ja poliisi kuulusteli minuakin tuolloin, kun Maiju oli löydetty kuolleena. En kuitenkaan jäänyt kiinni. Miten Helmi oli saanut puukon haltuunsa? Minähän hävitin sen tuolloin. Heitin sen roskikseen lähtiessäni Maijun luota. Minun oli keksittävä jotain ja nopeasti. Aloin tuntea oloni epämiellyttäväksi. Aloin pikkuhiljaa käsittää, että minun olisi tapettava Helmikin. Joutuisin improvisoimaan ja minun täytyisi huolehtia, ettei minusta jäisi mitään jälkiä asuntoon. Tajusin, ettei kylpyhuoneesta kuulunut enää suihkun ääniä. Vilkaisin vasemmalleni ja huomasin kylpyhuoneen oven olevan raollaan. Missä ihmeessä Helmi oli? Samassa tunsin kylmän metallin koskettavan niskaani. Heti perään kuulin iskurin virittämisestä syntyneen naksahduksen. - Älä tee mitään äkkinäisiä liikkeitä. Aseta puukko lattialle ja nosta kädet polviesi päälle, Helmi sanoi rauhallisesti ja itsevarmasti. Tajusin olevani kusessa. Tein mitä nainen käski. - Kuka sinä oikein olet? - Oikea nimeni on Milla. Olen Maijun sisko. Sinähän tunsit Maijun, eikö niin? Milla kysyi. - Sinä taidat tietääkin sen jo? Nainen halusi keskustella. Se oli hyvä merkki. Ehkä onnistuisin jututtamaan häntä tarpeeksi pitkään niin, että hänen huomionsa herpaantuisi ja onnistuisin riistämään aseensa itselleni. - Totta kai tiesin. Sinä senkin kusipää raiskasit ja murhasit siskoni. - Niin... Miksi vasta nyt? Siitähän on jo kolmekymmentä vuotta. - En ollut täysin varma, halusinko tehdä tämän. Siskoni kuolema vaikutti minuun syvästi. Romahdin henkisesti ja olin kymmenen vuotta hoidossa. Vasta sen jälkeen pääsin tapahtuneen yli. Minä nimittäin olin se, joka löysi ruumiin. Sellaisesta ei noin vain selvitä. On äärimmäisen rankka kokemus nähdä oma siskonsa raadeltuna siten, kuin sinä oli hänet teurastanut. Seuraavat kymmenen vuotta meni yrittäessäni saada elämäni palaset takaisin paikoilleen. Viimeiset vuodet olen vain suunnitellut kostoani. - Miksi et vain kertonut poliisille? - Mietin sitä pitkään. Jos olisin kertonut poliisille tietävän siskoni murhaajan, he olisivat pidättänyt sinut ja olisit ehkä joutunut vankilaan. Miten minä olisin sen jälkeen voinut enää kostaa sinulle? Jos olisin tappanut sinut linnareissusi jälkeen, poliisi olisi todennäköisesti ensimmäiseksi epäillyt minua. Minä en halua vankilaan, enkä koe, että se olisi oikeutettuaakaan,

jos maksan siskoni murhaajalle samalla mitalla takaisin. - Miten sinä tuon puukon löysit? - Poliisi sen löysi. He tutkivat lähialueen roskikset. Ilmeisesti sinä käytit hansikkaita, tai pyyhkit tekovälineen huolellisesti, koska siitä ei löytynyt muiden sormenjälkiä kuin Maijun. Tiesitkö muuten, että siskoni oli saanut sen meidän isältämme? Poliisit säilyttivät puukkoa huonosti. Tekeydyin oikeustieteen opiskelijaksi ja pääsin tutkimaan arkistoja vanhoista henkirikoksista sekä poliisin takavarikoimia tekovälineitä. Vaihdoin sen samanlaiseen. Se oli lapsellisen helppoa. - Miksi sinun piti saada se? - Aioin tappaa sinut ensin sillä, mutta ajattelin, että ampuminen on kuitenkin parempi tapa. - Sinä siis tulit tänään baariin houkutellaksesi minut tänne. Miksi sinä halusit rakastella kanssani? Miksi et vain tappanut minua saman tien? - En osaa selittää sitä. Se tuntui jotenkin kiihottavalta. Halusin kai sillä osoittaa, että minulla on valta. Minä valitsin sinut. Minä nain sinua. Ja lopuksi minä tapoin sinut. Se tuntui koston kannalta täydellisimmältä ratkaisulta. - Mutta en ymmärrä miten sait selville, että nimenomaan minä tapoin Maijun? - Epäilin alusta alkaen sinua. Kun olit tappanut Maijun, sinä tulit minua kadulla vastaan. Tuskin muistatkaan nähneesi minua tuolloin. Minä olin silloin menossa tapaamaan siskoani. No, sitten löysin hänet sinun jäljiltäsi. Olin shokissa, ja kuten jo kerroin jouduin pitkäksi aikaa hoitoon. Vasta vuosien päästä muistin nähneeni sinut. En tiennyt nimeäsi, mutta tiesin, että opiskelit samaan aikaan yliopistossa ja olin nähnyt sinut aiemmin jossain opiskelijabileissä. Ei ollut kovin helppoa päästä jäljillesi, koska en muistanut nimeäsi ja muistikuvani kasvoistasi oli jokseenkin hatarat, olit muuttanut useasti ja vaihtanut pariin otteeseen kaupunkiakin. Lopulta kuitenkin tärppäsi, kun löysin tietosi LinkedInin kautta. Sain selville työnantajasi ja sitä kautta asuinpaikkasi. Sen jälkeen olen seurannut sinua pitkään, kunnes opin rutiinisi. Sitten tein suunnitelmani ja tässä sitä ollaan. - Mutta se, että näit minut kadulla ei vielä ole todiste siitä, että minä tapoin Maijun. Mistä sinä siis sen sait tietää? - En tiennytkään. En ollut varma olitko se sinä, ennen kuin painoin pistoolini piipun niskaasi ja aloimme tässä keskustelemaan aiheesta. Nyt sain varmuuden, kun tunnustit itse tekosi. - Voi helv... Pimeällä kadulla humalainen mies helpotti oloaan porttikäytävään. Hän kuuli vaimean pamauksen. Mies vilkaisi ylös, sillä hänestä vaikutti, että ääni tuli jostain ylemmästä kerroksesta. Pian hän kuitenkin unohti koko asian ja kirosi ääneen, koska hän huomasi lorottaneensa omille kengilleen kurkkiessaan yläilmoihin.